

Sygn. VPa 88/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Marczyńska (spr.)

Sędziowie: SSO Agnieszka Leżańska, SSR del. Sławomir Dudek

Protokolant: st.sekretarz sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa S. S.

przeciwko (...) w R.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego (...)w R.

od wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie IV Wydziału Pracy

z dnia 4 lutego 2013r. sygn. IV P 257/12

1. *oddala apelację,*

2. *zasądza od pozwanego (...) w R. na rzecz powoda S. S. kwotę 900,00 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.*

Sygn. akt V Pa 88/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 20 marca 2012 roku skierowanym przeciwko (...) w R. powód S. S. wnosił o zasądzenie na jego rzecz kwoty 31.260 złotych oraz o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu podał, iż z dniem 2 marca 2012 roku rozwiązał stosunek pracy z pozwanym w ramach Programu Dobrowolnych Odejść. Z tego tytułu otrzymał odszkodowanie na zasadach określonych w regulaminie, jednakże pomniejszone o kwotę 31.260 złotych tytułem alimentów na rzecz małoletniego syna. Powód podnosił, że nie wyraził zgody na zadysponowanie tą kwotą przez pozwanego, zaś wysokość alimentów została ustalona ugodą sądową i obejmowała 21% miesięcznego wynagrodzenia. Zadaniem powoda pozwany dokonał nadinterpretacji przepisów dotyczących wynagrodzenia i bezprawnie potracił ww. kwotę z odszkodowania na poczet alimentów.

W piśmie procesowym z dnia 3 grudnia 2012 roku pełnomocnik powoda sprecyzował roszczenie i wniósł o zasądzenie na rzecz powoda kwoty 31.241,61 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 8 marca 2012 roku do dnia zapłaty. Zakwestionował także zarzut potrącenia. Na rozprawie w dniu 21 stycznia 2013 roku pełnomocnik powoda popierał powództwo sprecyzowane w piśmie z dnia 3 grudnia 2012 roku, uznał zarzut potrącenia co do wymagalnych rat

pożyczek, w tym kwoty 2.127,50 złotych z tytułu pożyczki krótkoterminowej i kwoty 2.140,53 złotych z tytułu pożyczki długoterminowej.

Pełnomocnik pozwanej konsekwentnie wnosił o oddalenie powództwa i popierał zarzut potrącenia.

Wyrokiem z dnia 4 lutego 2013 roku, wydanym w sprawie IV P 257/12, Sąd Rejonowy – Sąd Pracy w Bełchatowie zasądził na rzecz powoda od pozwanego kwotę 26.667,79 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 8 marca 2012 roku do dnia zapłaty, umorzył postępowanie w zakresie kwoty 18,39 złotych i oddalił powództwo w pozostałej części. Ponadto zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.530 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.334 złote tytułem opłaty od uwzględnionej części powództwa oraz zwrócił powodowi ze środków Skarbu Państwa kwotę 1.563 złote uiszczoną tytułem opłaty od pozwu.

Podstawę wyroku stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

S. S. był pracownikiem pozwanego (...) w R. w okresie od 1 sierpnia 1988 roku do 1 marca 2012 roku. Stosunek pracy pomiędzy stronami został rozwiązany na podstawie art. 30 § 1 pkt 1 k.p. w związku z ustawą z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

W dniu 24 stycznia 2012 roku powód złożył wniosek o przystąpienie do Programu Dobrowolnych Odejść (dalej (...)), realizowanego w grupie (...), na zasadach określonych w Regulaminie tego Programu, proponując datę rozwiązania stosunku pracy w dniu 1 marca 2012 roku.

Zasady dotyczące możliwości skorzystania z (...) oraz zasady naliczania świadczeń uregulowane zostały w Regulaminie Programu Dobrowolnych Odejść w (...). W § 3 pkt 4 Regulaminu postanowiono, że dobrowolne odszkodowanie wypłacone uprawnionemu pracownikowi w ramach Programu, stanowi kwotę wypłacaną przez pracodawcę w celu zaspokojenia wszelkich roszczeń tego pracownika ze stosunku pracy, związanych z rozwiązaniem umowy o pracę. Postanowiono także, że wypłacane dobrowolne odszkodowania są wyłączone z funduszu wynagrodzeń osobowych pracodawcy.

W dniu 27 lutego 2012 roku strony stosunku pracy zawarły umowę, w której ustaliły, że w związku z przystąpieniem powoda do (...) w dniu 1 marca 2012 roku nastąpi rozwiązanie łączącej strony umowy o pracę. Umowa określała, że w związku z rozwiązaniem stosunku pracy powodowi będą przysługiwać świadczenia: dobrowolne odszkodowanie z tytułu (...) w wysokości 26 odpraw - wynagrodzeń miesięcznych pracownika, liczonych jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy oraz odprawa ustawowa w wysokości 3 wynagrodzeń miesięcznych pracownika obliczona według postanowień ustawy z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. W umowie zawarto także postanowienie, że z kwoty wypłaty odszkodowania pracodawca potrąci zaliczki na podatek dochodowy i ewentualnie – o ile tak stanowiąc będą przepisy obowiązujące w dniu wypłaty – składki na ubezpieczenie społeczne.

W czasie zatrudnienia powoda w pozwanej Elektrowni pracodawca dokonywał potrąceń alimentacyjnych z wynagrodzenia za pracę powoda. Podstawą potrąceń alimentów na rzecz małoletniego syna powoda A. S. była ugoda z dnia 18 stycznia 1999 roku zawarta przed Sądem Rejonowym w Bełchatowie w sprawie sygn. akt III RC 645/98, na podstawie której powód zobowiązał się do płacenia na rzecz syna alimentów w wysokości 21% miesięcznego wynagrodzenia, nie mniej niż 400 złotych miesięcznie. Potrącenia alimentów dokonywane były nie tylko wynagrodzenia zasadniczego powoda, ale także z dodatkowych składników wynagrodzenia i świadczeń wypłacanych w czasie stosunku pracy. Powód ;gdy nie kwestionował tych potrąceń.

Po powzięciu przez powoda informacji o tym, że pozwany pracodawca zamierza z odszkodowania wypłaconego w ramach (...) potrącić alimenty na rzecz syna powoda w wysokości 21% odszkodowania, w dniu 14 stycznia 2012 roku S. S. złożył protest, co do dokonania tej czynności. Pozwany pracodawca tego protestu nie uwzględnił.

Przed rozwiązaniem stosunku pracy S. S. złożył oświadczenie, w którym wyraził zgodę na potrącenie z odszkodowania z tytułu (...) kwot wszystkich zaciągniętych pożyczek.

W związku z rozwiązaniem stosunku pracy w ramach (...) odszkodowanie z tytułu (...) dla powoda stanowiło kwotę 161.513,82 złotych brutto. Z kwoty tej dokonano potrąceń następujących kwot z tytułu:

- podatku – 29.073,00 złotych,
- alimentów – 27.812,57 złotych,
- pożyczki (...) – 3.580,90 złotych,
- pożyczki (...) 7.964,85 złotych,
- pożyczki (...) – 2.000 złotych.

Po dokonanych potrąceniach do wypłaty pozostała kwota 91.082,50 złotych. Odprawa pieniężna stanowiła kwotę 19.912,74 złotych brutto. Z kwoty tej potrącono podatek w wysokości 3.584 złotych i alimenty w kwocie 3.429,04 złotych. Do wypłaty pozostała kwota 12.899,70 złotych. Łącznie tytułem alimentów potrącono z odszkodowania z (...) i odprawy pieniężnej kwotę 31.241,61 złotych.

Z kwoty odszkodowania i odprawy pieniężnej nie potrącono (...) tytułu pożyczki krótkoterminowej i pożyczki na zakup domu. Pismem dnia 13 marca 2012 roku pracodawca zobowiązał powoda do spłaty zadłużenia tytułu tych pożyczek w terminie do końca marca 2012 roku. Powód zwrócił się o wyjaśnienie, czy te kwoty zostały potrącone z (...), a po otrzymaniu odpowiedzi złożył wniosek o umorzenie pożyczek lub o utrzymanie ratalnego systemu ich spłaty. W piśmie z dnia 13 kwietnia 2012 roku pozwany pracodawca wyraził zgodę na spłatę pożyczki krótkoterminowej w 8 ratach po 300 złotych. Ostatnia rata 327,50 złotych, a pożyczki długoterminowej – na zakup domu w 8 ratach po 305,79 złotych, ostatnia rata 305,47 złotych. W tym samym dniu powód złożył oświadczenie, w którym zobowiązał się do spłaty pożyczek w ustalonych ratach do 25-tego dnia każdego miesiąca.

W dniu 28 marca 2007 roku S. S. zawarł z pozwanym umowę dotyczącą udzielenia pożyczki z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych na zakup domu w kwocie 30.000 złotych. Okres spłaty pożyczki ustalono na 10 lat. Na podstawie umowy z dnia 3 stycznia 2012 roku powód otrzymał z ZFŚS krótkoterminową jednorazową pożyczkę w kwocie 3.000 złotych. Okres spłaty tej pożyczki wynosił 10 miesięcy.

Zadłużenie S. S. z tytułu pożyczki krótkoterminowej wynosiło na dzień 13 kwietnia 2012 roku kwotę 2.727,50 złotych. Powód dokonał zapłaty dwóch rat pożyczki w maju i lipcu 2012 roku po 300 złotych. Na dzień zamknięcia rozprawy, tj. na dzień 21 stycznia 2013 roku do spłaty pozostała kwota 2.127,50 złotych z tytułu pożyczki krótkoterminowej. Wszystkie raty pożyczki były wymagalne. Zadłużenie powoda z tytułu pożyczki na zakup domu wynosiło 18.958,66 złotych. Powód dokonał zapłaty dwóch rat pożyczki w maju i lipcu 2012 roku po 305,79 złotych. Na dzień zamknięcia rozprawy wymagalnych było 8 rat tej pożyczki za miesiące: marzec, kwiecień, czerwiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad i grudzień 2012 roku w łącznej kwocie 2.446,32 złotych (8 x 305,79 złotych).

Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny na podstawie dowodów zgromadzonych w sprawie, w szczególności w oparciu o dowody z dokumentów zawartych w aktach osobowych powoda i aktach sprawy, a także na podstawie zeznań powoda oraz świadka K. I..

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie w przeważającym zakresie.

Za bezsporne uznał to, że zgodnie z art. 87 § 1 k.p., pozwany pracodawca był uprawniony do potrącania z wynagrodzenia za pracę powoda należności na zaspokojenie świadczeń alimentacyjnych egzekwowanych na mocy tytułów wykonawczych. S. S. był zobowiązany do alimentacji na rzecz syna. Podstawą potrąceń alimentów na

rzecz małoletniego syna powoda A. S. była ugoda z dnia 18 stycznia 1999 roku zawarta przed Sądem Rejonowym w Bełchatowie w sprawie sygn. akt III RC 645/98, zaopatrzona w klauzulę wykonalności, na podstawie której powód zobowiązał się do płacenia alimentów w wysokości 21% miesięcznego wynagrodzenia, nie mniej niż 400 złotych miesięcznie. W czasie zatrudnienia pracodawca dokonywał potrącenia alimentów nie tylko z wynagrodzenia zasadniczego powoda, ale także z dodatkowych składników wynagrodzenia i świadczeń wypłacanych w czasie stosunku pracy. Powód wówczas nie kwestionował tych potrąceń.

Sąd Rejonowy wskazał, że pojęcie „wynagrodzenia za pracę” nie zostało zdefiniowane przez przepisy Kodeksu pracy. Przyjmuje się, że wynagrodzenie jest świadczeniem, jakie pracodawca zobowiązany jest wypłacać pracownikowi okresowo w zamian za wykonywaną przez niego pracę. Pojęcie „wynagrodzenia za pracę” obejmuje wszystkie jego składniki, nie tylko wynagrodzenie zasadnicze. Pojęcie to jest szeroko rozumiane w przypadku regulacji dotyczących ochrony wynagrodzenia za pracę. Jak podnosi się w judykaturze, wynagrodzenie za pracę jest w istocie zbiorczą nazwą dla rozmaitych wypłat dokonywanych przez pracodawcę na rzecz pracownika. Obejmuje różne składniki, których wynagrodzeniowy charakter tylko niekiedy przesądza ustawodawca, jak np. w odniesieniu do wynagrodzenia zasadniczego (np. art. 77³ § 3 pkt 1 k.p.), czy też nagrody z i zakładowego funduszu nagród, dodatkowego wynagrodzenia rocznego, należności przysługujących z tytułu udziału w zysku lub nadwyżce bilansowej (art. 87 § 5 k.p.). Kwalifikacji poszczególnych wypłat na rzecz pracownika, jako posiadających charakter wynagrodzenia za pracę lub pozbawionych takiego charakteru dokonuje abstrakcyjnie doktryna, a w konkretnych sprawach – sądy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zarysowała się tendencja do szerokiego rozumienia przedmiotu ochrony w przepisach Rozdziału II Działu trzeciego Kodeksu pracy. Chodzi przy tym nie tyle o rozszerzanie pojęcia wynagrodzenia za pracę, a o traktowanie na tym gruncie niektórych świadczeń, jak wynagrodzenia za pracę. Takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy w odniesieniu do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, odpraw: emerytalnej i z tytułu rozwiązania stosunku pracy z przyczyn nietyczących pracowników, czy nagrody jubileuszowej, jeżeli nie ma ona charakteru premii (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 11 czerwca 1980 roku, I PR 43/80, OSNCP 1980 nr 12, poz. 248; z dnia 14 listopada 1996 roku, I PKN 3/96, OSNAPiUS 1997 nr 11, poz. 193; z dnia 17 lutego 2004 roku, I PK 217/03, OSNP 2004 nr 24, poz. 419, czy z dnia 17 lutego 2005 roku, II PK 235/04, OSNP 2005 nr 18, poz. 286). W oparciu o motywy tych orzeczeń można wyprowadzić wniosek, iż niektóre należności ze stosunku pracy, choć w ujęciu ścisłym nie mają charakteru wynagrodzenia za pracę, powinny być chronione jak wynagrodzenie, ponieważ z woli ustawodawcy spełniają podobne mu funkcje.

Dalej Sąd I instancji podniósł, że orzecznictwo Sądu Najwyższego w zakresie dopuszczalności dokonywania potrąceń z odszkodowania należnego pracownikowi z tytułu wadliwego rozwiązania stosunku pracy jest rozbieżne. W wyroku z dnia 12 maja 2005 roku, I PK 248/04 (OSNP 2006 nr 1-2, poz. 12) Sąd Najwyższy uznał, że odszkodowanie z tytułu naruszającego prawo rozwiązania umowy o pracę podlega ochronie przewidzianej w art. 87 k.p. Odmienny pogląd został wyrażony w wyroku z dnia 6 stycznia 2009 roku, II PK 117/08 (LEX nr 738349), w którym Sąd Najwyższy krytycznie odniósł się do zbyt szerokiego zakreślenia ochrony wynagrodzenia za pracę przez włączenie do niego świadczeń niebędących wynagrodzeniem sensu stricto. Szeroko argumentując swoje stanowisko, Sąd Najwyższy wskazał, że „odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy o pracę z naruszeniem prawa nie podlega ochronie z art. 87 k.p. Nie jest to bowiem świadczenie przewidziane w dziale trzecim zatytułowanym „Wynagrodzenie za pracę i inne świadczenia”. Podobnie z tych samych przyczyn, nie podlega szczególnej ochronie przed potrąceniem wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy po przywróceniu pracownika do pracy, ponieważ – wbrew nazwie – nie stanowi ono wynagrodzenia za pracę”.

Odnosząc powyższe poglądy i rozważania do przedmiotowej sprawy należy Sąd Rejonowy stwierdził, że świadczenia wypłacone powodowi przez pozwanego pracodawcę w związku z rozwiązaniem stosunku pracy w ramach Programu Dobrowolnych Odejsć nie są wynagrodzeniem za pracę, nawet przy zastosowaniu szerokiego rozumienia tego pojęcia. Świadczenia te mają charakter kompensacyjno-odszkodowawczy, nie stanowią świadczenia wzajemnego za wykonywanie pracy, mają charakter jednorazowy, a nie okresowy.

Taki charakter świadczeń wypłacanych w ramach (...) wynika z treści Regulaminu (...), w którym zawarto postanowienie, że „dobrowolne odszkodowanie” wypłacane jest pracownikom w celu zaspokojenia wszelkich roszczeń pracowników ze stosunku pracy, związanych z rozwiązaniem umowy o pracę. Równocześnie dobrowolne odszkodowania zostały wyłączone z funduszu wynagrodzeń osobowych pozwanego pracodawcy. Także w treści umowy z dnia 27 lutego 2012 roku zawartej w ramach programu (...) nie określono, iż ze świadczeń przysługujących powodowi zostanie potrącona kwota tytułem alimentów. W umowie zawarto postanowienie, że z kwoty odszkodowania pracodawca potrąci jedynie zaliczki na podatek dochodowy i ewentualnie – o ile tak stanowiąc będą przepisy obowiązujące w dniu wypłaty – składki na ubezpieczenie społeczne.

Pozwany pracodawca nie wykonał postanowień powyższej umowy i ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą na podstawie art. 471 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

Ponadto Sąd I instancji wskazał, że z ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w Bełchatowie dnia 18 stycznia 1999 roku wynika, iż powód zobowiązał się do płacenia alimentów na rzecz małoletniego syna A. S. w wysokości 21% miesięcznego wynagrodzenia, nie mniej niż 400 złotych miesięcznie.

W ocenie Sądu Rejonowego pozwany pracodawca dokonał niewłaściwej interpretacji ugody sądowej i bezprawnie potrącił alimenty z odszkodowania przysługującego powodowi z tytułu (...) (26 wynagrodzeń) i odprawy pieniężnej (3 wynagrodzenia). Świadczenia te nie są bowiem miesięcznym wynagrodzeniem za pracę powoda. Wysokość dokonanych potrąceń alimentacyjnych stanowiła kwotę 31.241,61 złotych. Powód nie wyraził zgody na dokonanie tych potrąceń, jeszcze przed wypłatą świadczeń kwestionował zasadność potrącenia alimentów. Potrącenie tak wysokiej kwoty alimentów nie zwalnia powoda z zapłaty alimentów na rzecz syna w dalszym okresie. Zgodnie z treścią zawartej ugody S. S. nadal jest zobowiązany do alimentacji na rzecz syna. Za takim stanowiskiem przemawia także treść przepisów Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Zgodnie z treścią art. 135 § 1 k.r.o. zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb

uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego.

Zdaniem Sądu Rejonowego wypłata na rzecz uprawnionego do alimentacji syna powoda kwoty 31.241,61 złotych nie była w żaden sposób uzasadniona usprawiedliwionymi potrzebami uprawnionego. W okolicznościach przedmiotowej sprawy całkowicie bowiem bezpodstawne i nieuzasadnione jest dokonywanie wypłaty tak wysokiej kwoty tytułem alimentów.

Pozwany pracodawca podniósł zarzut potrącenia kwoty 21.080,37 złotych z tytułu niespłaconych przez powoda pożyczek. Powód uznał zarzut potrącenia, co do wymagalnych rat pożyczek, w tym kwoty 2.127,50 złotych z tytułu pożyczki krótkoterminowej i kwoty 2.140,53 złotych z tytułu pożyczki długoterminowej. Aby wywołać skutek procesowy w postaci oddalenia powództwa, to pozwany powinien wykazać skuteczność dokonanego potrącenia, w tym w szczególności istnienie przesłanek z art. 498 k.c. (tj. istnienia, wysokości i wymagalności wierzytelności). Samo zgłoszenie w formie zarzutu procesowego nie oznacza zatem jeszcze, że nastąpiły materialnoprawne skutki określone w art. 498 i 499 k.c. Do sądu orzekającego w sprawie należy bowiem ocena w oparciu o całość materiału dowodowego, czy strona powołująca się na potrącenie wykazała, że oświadczenie o potrąceniu zostało złożone skutecznie i tym samym spowodowało umorzenie dochodzonej przez powoda wierzytelności.

W ocenie Sądu Rejonowego zarzut potrącenia jest zasadny w odniesieniu do wymagalnych rat pożyczek, tj. w zakresie kwoty 2.127,50 złotych z tytułu pożyczki krótkoterminowej oraz pożyczki na zakup domu w kwocie 2.446,32 złotych, w części dotyczącej wymagalnych 8 rat za miesiące: marzec, kwiecień, czerwiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad i grudzień 2012 roku. W pozostałym zakresie zarzut potrącenia jest nieuzasadniony, ponieważ powód uzyskał zgodę pracodawcy na spłatę pożyczki zaciągniętej na zakup domu w ratach. W związku z tym raty pożyczki, których termin spłaty przypada po zamknięciu rozprawy nie są wymagalne i nie powodują w tej części umorzenia dochodzonej przez powoda wierzytelności.

W związku z częściowym uwzględnieniem zarzutu potrącenia roszczenie powoda jest zasadne w zakresie kwoty 26.667,79 złotych, w pozostałej części podlega oddaleniu. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

Ponieważ pełnomocnik powoda ograniczył żądanie pozwu o kwotę 18,39 złotych, Sąd Rejonowy w tej części umorzył postępowanie na podstawie art. 355 § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 203 § 4 k.p.c. i art. 469 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., wyrażającego zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów, biorąc pod uwagę okoliczność, iż powództwo zostało uwzględnione w 85%. Stosując powyższą zasadę wysokość kosztów zastępstwa procesowego ustalono na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd Rejonowy nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.334 złotych tytułem opłaty od uwzględnionej części powództwa, a na podstawie art. 80 ust. 1 ww. ustawy zwrócił powodowi z urzędu opłatę od pozwu, od której powód zwolniony był na podstawie art. 35 ust. 1 powołanej ustawy.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości apelacją pozwany. Skarżący zarzucił wyrokowi:

1. Naruszenie przepisów prawa procesowego:

a) art. 233 k.p.c. poprzez:

– błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, jednostronną i subiektywną oraz wybiórczą ocenę materiału dowodowego, które to uchybienia niewątpliwie miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez dokonanie błędnych ustaleń faktycznych i przyjęcie, iż wypłacone na rzecz powoda świadczenie z tytułu rozwiązania stosunku pracy i skorzystania z Programu Dobrowolnych Odejsć, choć swoim charakterem zbliżone jest do odprawy ustawowej z tytułu rozwiązania umowy o pracę z przyczyn nie dotyczących pracowników i choć w skład niniejszego świadczenia wchodzi właśnie odprawa ustawowa w wysokości 3 wynagrodzeń miesięcznych pracownika obliczona według postanowień ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników – to Sąd I instancji, wydając zaskarżony wyrok, odmówił przyznania wypłaconemu na rzecz powoda świadczeniu z tytułu (...), w szczególności w zakresie odprawy ustawowej, charakteru wynagrodzenia, co w konsekwencji doprowadziło do uwzględnienia zgłoszonego przez Powoda roszczenia o zapłatę;

– błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, jednostronną i subiektywną oraz wybiórczą ocenę materiału dowodowego, które to uchybienia niewątpliwie miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez dokonanie sprzecznych ustaleń faktycznych i przyjęcie, iż wypłacone na rzecz powoda świadczenie z tytułu rozwiązania stosunku pracy i skorzystania z Programu Dobrowolnych Odejsć, choć swoim charakterem zbliżone jest do odprawy ustawowej z tytułu rozwiązania umowy o pracę z przyczyn nie dotyczących pracowników i choć w skład niniejszego świadczenia wchodzi właśnie odprawa ustawowa w wysokości 3 wynagrodzeń miesięcznych pracownika obliczona według postanowień ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników – to mimo wszystko Sąd I instancji nie oddalił powództwa przynajmniej w zakresie, w jakim przedmiotowe potrącenie tytułem alimentów zostało dokonane na rzecz małoletniego syna A. S. właśnie z kwoty wypłaconej na rzecz powoda w ramach świadczenia z tytułu (...) odprawy ustawowej;

– jednostronną i subiektywną oraz wybiórczą ocenę materiału dowodowego, w zakresie zgłoszonego przez pozwanego zarzutu potrącenia z tytułu krótko- i długoterminowych pożyczek udzielonych powodowi, w szczególności poprzez nie uwzględnienie zgłoszonych na tę okoliczność przez pozwanego dowodów w postaci (...), umów pożyczek nr (...) z dnia 28 marca 2007 roku oraz nr (...) z dnia 3 stycznia 2012 roku, jak również poprzez błędne przyjęcie, pomimo istnienia na

tę okoliczność stosownych dowodów, iż pozwany w żaden sposób nie wykazał skuteczności dokonanego w tym zakresie potrącenia, co w konsekwencji doprowadziło do nie uwzględnienia zgłoszonego przez pozwanego zarzutu potrącenia;

– jednostronną i subiektywną oraz wybiórczą ocenę materiału dowodowego, w zakresie zgłoszonego przez pozwanego zarzutu potrącenia z tytułu krótko-i długoterminowych pożyczek udzielonych powodowi i tym samym błędne przyjęcie, iż pomimo braku płatności z tytułu przedmiotowych pożyczek rozłożonych przez pozwanego po ustaniu stosunku pracy z powodem na miesięczne raty, iż powód nie miał obowiązku zwrotu całej pozostałej do spłaty kwoty, zarówno z tytułu pożyczki krótkoterminowej, jak i długoterminowej, co w konsekwencji doprowadziło do nie uwzględnienia zgłoszonego przez pozwanego zarzutu potrącenia;

b) art. 232 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie, iż wypłata kwoty 31.241,61 złotych na rzecz uprawnionego do alimentacji syna powoda nie była w żaden sposób uzasadniona usprawiedliwionymi potrzebami małoletniego, pomimo braku jakichkolwiek dowodów w tym zakresie i bez przeprowadzenia jakiegokolwiek postępowania dowodowego tak z urzędu, jak i na wniosek powoda w przedmiocie usprawiedliwionych potrzeb małoletniego syna powoda, w konsekwencji doprowadziło do uwzględnienia powództwa,

2. Naruszenie przepisów prawa materialnego:

a) poprzez nieprawidłową subsumcję ustalonego stanu faktycznego, która w konsekwencji doprowadziła do naruszenia prawa materialnego poprzez niezastosowanie art. 87 § 1 k.p. przyjęcie, iż świadczenie z tytułu rozwiązania umowy o pracę i skorzystania z Programu Dobrowolnych Odejść nie mieści się w zakresie pojęcia „wynagrodzenia za pracę” i tym samym nie korzysta z ochrony przewidzianej wskazanym przepisem, a w związku z tym uznanie przez Sąd, iż w wyniku nadinterpretacji prawa w zakresie rozumienia pojęcia wynagrodzenia pozwany nieprawidłowo dokonał potrącenia ze świadczenia z tytułu (...), co w konsekwencji doprowadziło do uwzględnienia zgłoszonego przez powoda roszczenia; oraz przyjęcie, iż skuteczność potrącenia alimentów na rzecz małoletniego A. S. z wypłaconego na rzecz powoda świadczenia z tytułu (...) uzależniona była od zgody samego powoda na dokonanie przedmiotowego potrącenia, co w konsekwencji doprowadziło do uwzględnienia zgłoszonego przez powoda roszczenia;

b) art. 133 k.r.o. w związku z art. 96 § 1 k.r.o. poprzez ich niezastosowanie, skutkujące pominięciem przez Sąd I instancji utrwalonej na gruncie tychże przepisów zasady, iż dzieci mają prawo do równej stopy życiowej z rodzicami i to zarówno wtedy, gdy żyją z nimi wspólnie, jak i wtedy, gdy żyją oddzielnie – co w konsekwencji doprowadziło do tego, iż Sąd I instancji, wydając zaskarżony wyrok, w ogóle nie wziął pod uwagę tego, iż skoro powód otrzymał świadczenie o znacznej wysokości, to w myśl powyższej zasady – zwiększyć się również powinna kwota obowiązku alimentacyjnego na rzecz małoletniego A. S., jak również nie uwzględnił okoliczności, iż powód dobrowolnie pozbawił się przyszłego zarobku w zamian za kwotę wypłaconą mu tytułem rozwiązania umowy o pracę i skorzystania z (...), czym niewątpliwie pozbawił swojego syna większej kwoty co miesięcznych alimentów;

c) art. 135 § 1 k.r.o. poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie skutkujące przyjęciem, iż wysokość potrąconej kwoty nie była w żaden sposób uzasadniona usprawiedliwionymi potrzebami uprawnionego do alimentów, podczas gdy na tę okoliczność nie zostało przeprowadzone jakiegokolwiek postępowanie dowodowe, co w konsekwencji doprowadziło do uwzględnienia zgłoszonego przez powoda roszczenia;

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, lub ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Bełchatowie do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie na rzecz Pozwanego kosztów postępowania przed Sądem I i II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Z ostrożności procesowej skarżący wniósł ponadto o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez pomniejszenie zasądzonej przez Sąd I instancji kwoty 26.667,79 złotych o kwotę 3.429,04 złotych z tytułu potrącenia alimentów w zakresie odpłaty ustawowej i oddalenie powództwa w pozostałej części.

Dodatkowo na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. apelujący wniósł o przedstawienie przez Sąd Okręgowy do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu następującego zagadnienia, budzącego poważne wątpliwości prawne:

„Czy świadczeniu wypłaconemu przez pracodawcę z tytułu rozwiązania stosunku pracy i skorzystania z Programu Dobrowolnych Odejść należy przypisać charakter wynagrodzeniowy i objąć ochroną przewidzianą w art. 87 Kodeksu pracy?”.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Zgodnie z treścią art. 378 § 1 kpc sąd II instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji. Powyższe oznacza zakaz wykraczania przez sąd drugiej instancji poza te granice oraz nakaz rozważenia wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów i wniosków. Podkreślić przy tym należy, że sąd II instancji, rozpoznający sprawę na skutek apelacji, nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego. Sąd ten ma więc pełną swobodę jurysdykcyjną, ograniczoną jedynie granicami zaskarżenia.

Wprawdzie pełnomocnik strony pozwanej oprócz naruszenia przepisów prawa materialnego zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego, w tym art. 233 kpc, jednakże lektura części zarzutów, które pełnomocnik łączy z naruszeniem ww. unormowania prowadzi do wniosku, że zasadnicza kwestia sporna w rozpoznawanej sprawie nie ma charakteru dowodowego. Skarżący zarzuca bowiem, że choć Sąd I instancji przyjął, iż wypłacone na rzecz powoda świadczenie z tytułu rozwiązania stosunku pracy i skorzystania z Programu Dobrowolnych Odejść zbliżone jest do odprawy ustawowej z tytułu rozwiązania umowy o pracę z przyczyn nie dotyczących pracownika i choć w skład tego świadczenia wchodzi taka właśnie odprawa, to jednak odmówił wypłaconemu na rzecz powoda świadczeniu charakteru wynagrodzenia oraz nie oddalił powództwa przynajmniej w zakresie, w jakim potrącenie tytułem alimentów zostało dokonane na rzecz małoletniego syna powoda z kwoty wypłaconej na jego rzecz w ramach świadczenia z tytułu (...) odprawy ustawowej. Zarzut błędnej oceny materiału dowodowego oznacza, że apelujący nie zgadza się z ustaleniami faktycznymi dokonany przez Sąd I instancji, wskazując jednocześnie, że powinny być one inne, ponieważ co innego wynika z dowodów zgromadzonych w sprawie. Rozbieżność pomiędzy poczynionymi przez sąd ustaleniami, a zgromadzonymi dowodami jest przy tym zazwyczaj konsekwencją nieprawidłowej oceny zebranych dowodów, dokonanej z naruszeniem przepisu art. 233 § 1 kpc. Tymczasem sama treść omawianego zarzutu wywiedzonego w apelacji, jak i uzasadnienie apelacji, w zakresie go dotyczącym, wskazuje, że problem dotyczy przepisów prawa materialnego. Skarżący twierdzi bowiem, że nie zgadza się ze wskazanym wyżej rozumowaniem Sądu I instancji, a to nie jest wynik „błędnej, sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, jednostronnej i subiektywnej oraz wybiórczej oceny materiału dowodowego”, przeprowadzonej przez ten Sąd.

Podniesione wyżej zarzuty oraz zarzut naruszenia prawa materialnego poprzez niezastosowanie w sprawie art. 87 § 1 kp są chybione. Ma bowiem rację Sąd Rejonowy, że świadczenie z tytułu rozwiązania umowy o pracę i skorzystania z Programu Dobrowolnych Odejść nie mieści się w zakresie pojęcia „wynagrodzenia za pracę” ze wskazanego unormowania.

W uchwale Składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2013 roku w sprawie II PZP 4/12 (OSNAPiUS 2013/13-14/147) Sąd Najwyższy przeprowadził szczegółową analizę tego pojęcia. W pierwszej kolejności podkreślił, że tytuł działu trzeciego Kodeksu pracy i tytuły jego poszczególnych rozdziałów oraz treść zawartych w nich przepisów, w tym art. 87 § 1 kp, wyraźnie wskazują, że ustawodawca rozróżnia wynagrodzenie za pracę oraz inne należne pracownikowi ze stosunku pracy świadczenia majątkowe, które wynagrodzeniem nie są. Dalej Sąd Najwyższy podniósł, że wynagrodzenie za pracę jest wynikającym ze stosunku pracy, przysługującym pracownikowi

od pracodawcy za wykonaną pracę, obowiązkowym, spełnianym periodycznie i roszczeniowym świadczeniem o charakterze przysparzająco – majątkowym, a w nauce prawa podkreśla się przede wszystkim wzajemny i ekwiwalentny wobec pracy oraz motywacyjny charakter wynagrodzenia (art. 22 § 1 kp). W konsekwencji tego, zgodnie z treścią art. 80 kp, przysługuje ono co do zasady za pracę wykonaną, a kryteriami ustalania jego wysokości są - w myśl art. 78 kp - przede wszystkim rodzaj świadczonej pracy i kwalifikacje potrzebne do jej wykonywania oraz (w drugiej kolejności) ilość i jakość tejże pracy.

Od zasady, iż wynagrodzenie powinno przysługiwać tylko za pracę rzeczywiście wykonaną, potwierdzonej normą art. 80 kp, artykuł ten wprowadza jednocześnie odstępstwa w postaci przewidzianych przepisami prawa pracy sytuacji, gdy mimo nieświadczenia pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia (wynagrodzenie: za dni wolne na poszukiwanie pracy w czasie okresu wypowiedzenia, za bezprawnie skrócony okres wypowiedzenia umowy o pracę, za niezawiniony przez pracownika przestój, za czas niezdolności do pracy z powodu choroby, za urlop wypoczynkowy i inne). Te świadczenia jednak z woli ustawodawcy mieszczą się w pojęciu wynagrodzenia za pracę w rozumieniu przepisów działu trzeciego Kodeksu pracy, w tym także jego rozdziału II. Także wszystkie świadczenia towarzyszące płacy zasadniczej, gwarantowane powszechnie obowiązującymi przepisami Kodeksu pracy i innych ustaw (dodatki za pracę w godzinach nadliczbowych, za pracę w porze nocnej oraz za pracę w niedzielę lub święto, wynagrodzenie za czas pełnienia dyżuru oraz dodatki wyrównawcze) albo przepisami aktów prawa zakładowego lub branżowego bądź postanowieniami aktów kreujących stosunek pracy (dodatki: za szkodliwe lub uciążliwe warunki pracy, stażowy, funkcyjny, służbowy, brygadzystowski i za posiadanie szczególnych kwalifikacji oraz prowizje, czy premie, w tym mające charakter premii wypłaty z zysku lub dodatkowe wynagrodzenie roczne, a także deputaty i ekwiwalenty za nie) są składnikami wynagrodzenia za pracę. Wynagrodzenie za pracę, będące zapłatą za wykonaną pracę na ogół nie jest bowiem świadczeniem jednolitym, lecz złożonym i składa się z wielu świadczeń cząstkowych.

Sąd Najwyższy zauważył wreszcie, że w nauce prawa odmawia się na ogół charakteru wynagrodzeniowego świadczeniom kompensacyjnym, wypłatom z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, odprawom oraz odszkodowaniom (J. Brol (w:) Kodeks pracy. Komentarz pod red. J. Jończyka, Warszawa 1977, s. 279; K. Rączka (w:) M. Gersdorf, K. Rączka, M. Raczkowski, Kodeks pracy. Komentarz, Warszawa 2010, s. 492; M. Skąpski (w:) Kodeks pracy. Komentarz pod red. K.W. Barana, Warszawa 2012, s. 565; M. Świącicki, Prawo wynagrodzenia za pracę, Warszawa 1963, s. 27 - 29), podczas gdy w judykaturze Sądu Najwyższego zarysowała się tendencja do szerokiego rozumienia przedmiotu ochrony przewidzianej w przepisach rozdziału II działu trzeciego Kodeksu pracy. Rozszerzono mianowicie stosowanie art. 87 kp na ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2007 r., II PK 181/06, OSNP 2008 nr 5 - 6, poz. 64), nagrodę jubileuszową (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2004 r., I PK 217/03, OSNP 2004 nr 24, poz. 419) odprawę z tytułu zwolnienia z pracy z przyczyn nie dotyczących pracownika (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 1999 r., I PKN 665/98, OSNP 2000 nr 14, poz. 535) odprawę emerytalno-rentową (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2004 r., I PK 217/03, OSNP 2004 nr 24, poz. 419). Jak wskazał Sąd Najwyższy w powołanej uchwale Składu 7 Sędziów u podstaw stopniowego rozszerzania – w drodze analogii – ochrony z art. 87 kp na świadczenia pozawynagrodzeniowe legło podobieństwo funkcji i charakteru tych świadczeń do wynagrodzenia sensu stricto. W ww. orzeczeniach Sąd Najwyższy podkreślał, że zarówno wynagrodzenie za pracę w ścisłym słowa tego znaczeniu jak i wspomniane świadczenia przysługują ze stosunku pracy i mają charakter pieniężny oraz służą zapewnieniu pracownikowi środków na utrzymanie, a nadto świadczenia te są obliczane od wynagrodzenia za pracę, zaś ich rozmiar uzależniony jest od stażu pracy. Natomiast należność gwarantowana umową o pracę, niemająca swojego odpowiednika w przepisach prawa pracy i niebędąca wynagrodzeniem za pracę ani niespełniająca jego funkcji, nie mieści się w tak rozumianym przedmiocie ochrony przewidzianej przepisami Kodeksu pracy (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2005 r., I PK 10/05, OSNP 2006 nr 13 - 14, poz. 203 i z dnia 20 czerwca 2006 r., II PK 317/05, OSNP 2007 nr 13 - 14, poz. 185).

Przy uwzględnieniu powyższych uwag o charakterze ogólnym oraz treści unormowań dotyczących dobrowolnego odszkodowania z Programu Dobrowolnych Odejść należy stwierdzić, że nie ma racji skarżący, iż odszkodowanie to jest wynagrodzeniem za pracę. Trzeba w tym miejscu przypomnieć treść Regulaminu Programu Dobrowolnych Odejść w (...). Program ten został wprowadzony w celu optymalizacji zatrudnienia w Grupie (...) i skierowany do wszystkich

obszarów działalności Spółki, w których występują nadwyżki zatrudnienia (§ 1 i 2 Regulaminu). W celu skorzystania z Programu pracownik występował z wnioskiem o przystąpienie do Programu i składał stosowne oświadczenia, zaś pracodawca wyrażał zgodę na rozwiązanie stosunku pracy w trybie porozumienia stron na warunkach Regulaminu (§ 5 Regulaminu). W § 3 pkt 4 Regulaminu postanowiono, że dobrowolne odszkodowanie wypłacone uprawnionemu pracownikowi w ramach Programu, stanowi kwotę wypłacaną przez pracodawcę w celu zaspokojenia wszelkich roszczeń tego pracownika ze stosunku pracy, związanych z rozwiązaniem umowy o pracę. Postanowiono także, że wypłacane dobrowolne odszkodowania są wyłączone z funduszu wynagrodzeń osobowych pracodawcy. W § 8 Regulaminu określono zasady naliczania dobrowolnego odszkodowania z (...), które w przypadku powoda wynosiło kwotę 26 średnich miesięcznych wynagrodzeń pracownika. Wreszcie postanowiono, że pracownik, który skorzystał z Programu Dobrowolnych Odejść w okresie 5 lat od rozwiązania umowy o pracę z pracodawcą nie może podjąć zatrudnienia u pracodawcy w Grupie (...) SA, a jeśli naruszy ten zakaz, zwróci pracodawcy lub jego następcom kwotę dobrowolnego odszkodowania w wysokości proporcjonalnej do końca 5-letniego okresu od rozwiązania umowy o pracę.

Powyższe unormowania prowadzą do wniosku, że odszkodowanie z (...) ma charakter jednorazowy, odszkodowawczy, nie odzwajemniający pracy (to jest czasu i wysiłku, jaki pracownik poświęca pracodawcy), wypłacane jest, by w efekcie zmniejszyć zatrudnienie u pozwanego, przy czym zastrzeżone zostały możliwości jego zwrotu. Stąd też, jak prawidłowo skonstatował Sąd Rejonowy, nie mieści się ono w pojęciu wynagrodzenia za pracę.

Analizując tę kwestię nie można także pomijać treści ugody, na podstawie której pracodawca dokonał sprzecznego z prawem potrącenia należności alimentacyjnych z odszkodowania z (...). W ugodzie z dnia 18 stycznia 1999 roku powód zobowiązał się płacić na rzecz syna alimenty w wysokości po 21% miesięcznego wynagrodzenia, nie mniej niż po 400 złotych miesięcznie. Skoro zatem mowa jest w niej o „wynagrodzeniu miesięcznym”, a nie „wynagrodzeniu” to oznacza to, iż chodzi o wypłaty o charakterze stałym, periodycznym, a nie jednorazowym. Konstatacja ta ma istotne znaczenie przy ocenie, czy pracodawca miał prawo dokonać potrącenia należności alimentacyjnych również z wypłaconej powodowi odprawy na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. z 2003 r. Nr 90, poz. 844 ze zm.). Pozwany podnosi bowiem, że nawet jeśli nawet Sąd Rejonowy uznał, iż odszkodowanie z (...) nie jest wynagrodzeniem, z którego miał prawo potrącić należności alimentacyjne, to powinien był przyjąć, że takie potrącenie dotyczy kwoty wypłaconej na rzecz powoda w ramach świadczenia z tytułu (...) odprawy ustawowej.

Jak już była mowa wyżej w judykaturze Sądu Najwyższego rozszerzono stosowanie art. 87 kp na odprawę z tytułu zwolnienia z pracy z przyczyn niedotyczących pracownika, podkreślając, że zarówno wynagrodzenie za pracę w ścisłym słowa tego znaczeniu jak i odprawa przysługują ze stosunku pracy i mają charakter pieniężny oraz służą zapewnieniu pracownikowi środków na utrzymanie. Jednakże w tej sprawie, w świetle treści ugody, nie można przyjąć, iż odprawa to wynagrodzenie miesięczne, o jakim mowa w ugodzie. Skoro bowiem w ugodzie tej strony postanowiły, że alimenty na rzecz uprawnionego stanowić będą określony procent od wynagrodzenia miesięcznego, a nie wynagrodzenia, to nie można uznać, że w określeniu tym mieści się odprawa, jako świadczenie jednorazowe. Nie można także abstrahować od tego, że zgodnie z treścią zawartej ugody powód był nadal, to jest po rozwiązaniu stosunku pracy zobowiązany do zapłaty alimentów na rzecz syna.

Należy też podkreślić, że nie było potrzeby odwoływania się w niniejszej sprawie do treści przepisów Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, dotyczących wysokości obowiązku alimentacyjnego, co uczynił Sąd I instancji. Przepis art. 88 kp nakłada na pracodawcę obowiązek dokonywania potrąceń z wynagrodzenia za pracę kwot na zaspokojenie świadczeń alimentacyjnych po przedstawieniu przez wierzyciela tytułu wykonawczego. Do pracodawcy należy zatem jedynie interpretacja treści ugody w zakresie tego, czy i z jakich należności powoda za pracę oraz do jakiej wysokości należy dokonywać potrąceń, co wynika jasno z przepisów art. 88 i 87 kp. Tym samym zawarte w apelacji wywoły co do naruszenia przepisów Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, a dotyczące sposobu ustalania zakresu obowiązku alimentacyjnego rodziców względem dziecka nie mogą odnieść zamierzonego przez skarżącego skutku.

Nie ma wreszcie racji skarżący, że Sąd Rejonowy w sposób nieprawidłowy ustalił stan faktyczny w zakresie wysokości udzielonych powodowi pożyczek oraz kwot rat obu pożyczek wymagalnych. Sąd I instancji okoliczności dotyczące udzielenia tych pożyczek oraz ich wysokości ustalił na podstawie umów znajdujących się w aktach sprawy na kartach 74 i 75, a więc na podstawie umów pożyczek nr (...) z dnia 28 marca 2007 roku oraz nr (...) z dnia 3 stycznia 2012 roku, które skarżący z niewiadomych względów wymienia w apelacji, jako dowody przez Sąd I instancji nie uwzględnione. W treści tych umów wskazano, że nie spłacona kwota pożyczek staje się natychmiast wymagalna w przypadku rozwiązania umowy o pracę, chyba, że pracownik przechodzi na emeryturę i rentę, natomiast w Zakładowym Regulaminie Funduszu Świadczeń Socjalnych postanowiono, że z chwilą rozwiązania stosunku pracy niespłacona pożyczka udzielona z ZFŚS powinna zostać w całości spłacona w terminie 5 dni roboczych. Wprawdzie Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zawierającym dokonane przez ten Sąd ustalenia faktyczne treści ww. dokumentów nie zacytował, jednakże w rozważaniach podniósł, że zarzut potrącenia może być skuteczny tylko w zakresie pożyczki krótkoterminowej, której raty niespłacone były na dzień zamknięcia rozprawy wymagalne w całości. Jak natomiast chodzi o pożyczkę długoterminową, to jest na zakup domu, wymagalne było jedynie 8 rat tej pożyczki. Pozwany, wskazując na błędną ocenę materiału dowodowego dokonaną jego zdaniem przez Sąd Rejonowy w tym zakresie, że abstrahuje od treści pisma z dnia 13 kwietnia 2012 roku skierowanego do powoda przez pracodawcę. W piśmie tym, na prośbę powoda z dnia 4 kwietnia 2012 roku, pracodawca wyraził zgodę na spłatę przez powoda obu pożyczek w ratach. I nie ma racji pozwany, że brak zapłaty rat przez powoda zaktualizował obowiązek zwrotu całej pozostałej do spłaty kwoty. W ww. piśmie brak jest bowiem takiego postanowienia, pracodawca wskazuje jedynie, że każde nie uregulowanie wpłaty przez kolejne 2 miesiące będzie monitował i obciążał poręczycieli. W związku z powyższym zarzut potrącenia, zgłoszony na podstawie art. 498 i 499 kc, prawidłowo oceniony został przez Sąd I instancji.

Z powyższych względów na podstawie art. 385 kpc orzeczono, jak w punkcie „1” sentencji.

O kosztach zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą orzeczono na podstawie art. 98 kpc oraz przepisów § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 6 pkt 5, § 11 ust. 1 pkt 2 oraz § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 490).